

E l é g i a

az éjjel darvak húztak el a vén prësház felett —

s hajnal óta sírok meg káromkodok
mert ez nem az a prësház
mert ezek nem azok a darvak —

s ez meg micsoda család
ezzel a festett-Duna fölé pingált
csukottszemű teliholddal

én utoljára még láttam a valódit
azt a báméshkodót
ott a valódi Körös felett
amikor még igazi lányok fürödtek
igazi vízben
s festetlen szívemben is igazi lányok —

hé emberek
foggátok el azt a tolvajt
aki elszívta előlem
a telitüdejű otthoni jó levegőt
s most szemében ott zöldell az otthoni táj
szemében ott barnul az otthoni alkony
az egyikben az otthoni fény
a másikban az otthoni árny —
idegében ott borzong
az otthoni jó
meg az otthoni fájás —
talpa alatt az otthoni gyep
feje felett az otthoni nyárfás —
az otthoni ég az otthoni kék az otthoni béke
fülében ott dudolász
a vízialom
s anyai nagyapám dörmögése —

foggátok el a tolvajt emberek
aki zsebrevágta az ifjúságom
s véle az otthoni hit bizodalját
— ama partitalan tengert —
amikor még
nem szégyelltem
hogy szeretem az embert

s hogy az vagyok —

hisz esténként a vacsoránál
tizenketten ültünk
mint az apostolok.

A n n y i v a n h á t r a

Szakadt reád annyi gyalázat
hogy abból fedelet
ácsolhat föléd az alázat
s a szeretet.

Húzódj alá. — Valami vackot
vess a sarokba.
— Csak megvadult kan tépi az aklot
darabokra.

Te már ne játszd senki agyaras
habzó száju hősét.
Ne védj magad. — Óvjon az okos
együgyűség.

Annyi van hátra életedből
ami pennád hegyén
feketéllek a félelemtől:
pár költemény. —

Hangok harangok harangozó

Harangoznak — halljátok! — harangoznak.
Nem a harangok
nem a harangozó
— a hangok harangoznak.
A harangokból rég ügyüket öntötték
a harangozót rég felhúzták a harangkötélre.
De a hangozók tovább harangoznak
arról
hogy voltak harangok
hogy volt harangozó.

Tető, szakadék

Valaki kiáltott amott a hegytetőn.
Am mitől hangzik úgy
mintha a szakadékból?

De hát miről is beszélnek maguk
tulajdonképpen szomszéd úr?
Hogy senki se kiáltott volna
— hát az meg hogy lehetne?
Hiszen nem létezik akkora csend
hogy valahol valaki
ne kiáltana bele valamit:
egy kiáltást.
Az persze mindegy
majdnem mindegy
hogy az ormon
vagy a mélyben.
Mivel a hang a fontos

meg a telitorok
amelyik kiáltja a hangot
meg a fül a fontos
amelyik meghallja.
Meg persze a csend a fontos
amelybe kiáltani lehet
s fülelni.
A csend a fontos hát szomszéd úr
amit kettőbe hasít egy kiáltás.
Egy egész csendet — két fél-csendre.
Az előzőre meg az utánira.
Van fogalma magának szomszéd úr
mekkora az a csend
az a kettőzött csend
amelybe egy néma kiált
s három milliárd süket hallgat
mint egy fületlen pitykegomb!

Bihari emlék

1.

Emlékeztek-e még lányok
merre van a malomárok?
Arra... mikor a szerelem
termett még a kákatőven...
Milyen lány volt az a kényes
milyen falu volt Belényes?
Lennék értük esztendeig
szekérkerék Debrecenig —
Mikor is volt akkor-nyáron
a bődi birkaálláson?
hogy valami eljövőben
ottfelejtődött belőlem —
Nyár volt akkor, ősz van mostan,
megbújsz a rozsdapirosban,
jómagam meg őszülőben,
borvirágos' őszidőben. —

2.

Hajnal volt, hogy megérkezett
mezítláb az emlékezet:
úgy szökött át hozzám halvány
szoknyádban a malomalján...
Amde lassan esteledik,
sötét felhő kerekedik —
(Vagy csak kedvem fordult búra,
dúdolósról szomorúra?)
Talpam alá csap a zápor:
karikás lóg a villámról. —
(Cserdíts, cserdíts égi bojtár!).
— Apád volt a vízimolnár...